

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

Caput VI. Continuatio ejusdem argumenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

mus. *Quarite ergo, inquit, primum regnum
Dei & iustitiam eius, & hac omnia adde-
tur vobis.* Hic est ordo quem servare oportet
ne fallaris. Habe primum curam animæ
& invenies qui gerat curam corporis tuum
mor esto salutis tuæ æternæ eamque quoti-
diano virtutum exercitio confirma, & expe-
rieris res temporales tibi non defuturas. Pa-
Dei voluntatem, sicut faceres tuam, dicebat
quidam Doctor Hebræorum, & Deus facit
voluntatem tuam, sicut faceret suam. In eas-
dem sententiam scripsit olim ad Regim
quandam S. Gregorius Magnus: *facite quod
Dei est, & Deus faciet quod vestrum est.* Et
S. Hieronymus comment. in c. 6. Matth. *Sed
homo, inquit, qui esse debet, mox ei addetur
tur omnia per quem facta sunt omnia.* De
que Sanctus Bernardus: *Hoc sapere, hoc
fide vivere est, sicut dixit Apostolus, ut
quis aliter facit, videatur habere fidem mor-
tuam aut mortuus esse fidei.*

CAPUT. VI.

Continuatio ejusdem Argumenti.

§. I.

*Insignis figura eorum qui non integrè confidunt
Deo.*

NArratur lib. 3. Regum c. 20. Quod cum
Benadabus Rex Syriæ congregato cum

ni exercitu suo adjunctisque sibi triginta duobus Regibus profectus ad pugnandum contra Regem Israel communem hostem obsidione cingeret Samariam, duces exercitus tam potentis atque instructi fisi tantis undique collectis viribus, ingenti fastu atque superbia jactabant sese & certam sibi victoriam spondebant contra Regem Hebræorū, etsi hic quicumque excogitari possent, apparatus bellicos opponeret. Verum brevis illa jactantia fuit. Contra quem illi velut jam devictum prostratumque gloriabantur, ab eodem fusi fugatique sunt memorabili clade accepta. Non multo post suaserunt Benadabo consiliarij eius nescientes cui adscriberent tantæ cladis causam, ut instaurato exercitu denuò aggrediretur Israëlitas, sed in campestribus non in montibus; dicebant enim: *Dij montium sunt dij eorum, ideo superaverunt nos, sed melius est ut pugnemus contra eos in campestribus & obtinebimus eos.*

Historia hæc ad vivum exprimit illud genus hominum qui certis limitibus & quibusdam rerum finibus ædibusque divinam adstringunt providentiam, extra quos eam minime agnoscunt. Deibonitatem exempli causa prædicant in peccatorum remissione, in gratiarum donorumque spiritualium distributio-

butione, in collatione cœlestis beatitudinis
 ijs, qui puram sanctamque in terris ducunt
 vitam. At quod spectat ad præsentis vite bo-
 na temporalia & commoda, non fidunt ma-
 gis, quam si hæc à Deo non essent expectan-
 da, sicut jam supra alia occasione diximus.
 Unde fit ut ad conservanda vel augenda
 jussimodi bona non vereantur offendere Deum
 per usuras, fraudes, iniquos contractus, peri-
 ria, aliaque patrare peccata enormia, fidem
 quod per pœnitentiam ad illum reverti, si-
 cilè, quæ ejus est misericordia & bonitas, re-
 dituri sint cum illo in gratiam. Verùm ut ce-
 dem bona temporalia ab ipso sperent, ac
 credant quod hæc sine ejus offensione pos-
 sint obtinere, inducere in animum non possunt,
 nec ad hoc illis persuadendum sufficit
 tot factæ promissiones, tot tantaque mi-
 racula, quæ fecit & facit quotidie Deus ad con-
 firmendam suam in promissis fidelitatem.
 Heu deploranda mortalium cœcitas! quam
 quò magis considero, eò admiror vehementer
 & hominum perversitatem Dei bonitatem
 ab utentium, & divinam clementiam in per-
 ferendâ tanta injuriâ: sperare scilicet à Dei
 misericordia abolitionem peccatorum & or-
 namenta gratiæ, cujus beneficio supra om-
 nem naturam exehimur, & digni reddimur

immor-

immortali gloria, qua fruuntur in cœlis beati
 nec tamen posse ab eodem sperare vitæ tem-
 poralis subsidia necessaria, quæ sine compa-
 ratione inferiora bona sunt donis gratiæ, &
 quæ nobis cum avibus & piscibus cum inse-
 ctis & reptilibus communia sunt. Dic obse-
 cro mi homo Christiane, quo modo imagi-
 nari tibi potes Deum hinc tam providum &
 misericordem, inde tam imprudentem atque
 immitem: liberalem in effundendis super te
 gratiæ suæ thesauris, avarum in tribuendis
 corpori tuo necessarijs? Quomodo sperare
 audes perennes divitias Angelorum; & quo-
 tidiana formicarum terræque vermium
 commoda obtinere ab ipso desperas? Quale
 divinitatis monstrum tibi fingis: Deum ex
 auro & luto; altero validum brachio, & debi-
 lem altero: omnipotentem ut bonis inæsti-
 mabilibus & æternis te compleat, at impo-
 tentem ut tibi res vilissimas & cadueas sup-
 peditet. Nonne vides hanc esse diaboli illu-
 sionem, qui dividere vult regnum Dei & in-
 ducere te, ut ad se recurras pro rebus terrenis
 relictis cui placuerit, cœlestibus? Non enim
 ignorat stultum esse sperare quod majus est,
 maximeque momenti ab eo, quem judices
 præstare non posse quod minimum est om-
 nibusque obvium. Proinde fiducia quam te

K 5

pu-

putas habere in Deo postulans ab eo gratiam
 & remissionem tuorum peccatorum, non es
 nisi larva & fucata fiducia imago, qua tibi de
 ea blandiens vana persuasione te ipsum abor-
 que, quibus videris multum Deo confidere
 seducis. Quod si vel modicum in te ratio
 sit, dubitare non potes quin Deus Dominus
 sit non minus temporis quam aeternitatis,
 tam corporis quam animae, tam terrae quam
 caeli, tam fluxarum rerum quam aeternarum
 à quo igitur alio quam ab illo desiderata
 bona recepturum te potes sperare? Jam vero
 cum peccatum aliquod perpetras ut optatum
 rerum tuarum successum obtineas, aut cum
 negligis ad Deum confugere pro gratia
 recte providendi impetranda, non confide-
 ras summam imprudentiam tuam, quod cum
 Dei offensam audeas tibi prosperam polliceri
 fortunam, quam ille solus potest tribuere?
 Aut quomodo sperare potes felicem cuius-
 cunque negotij administrationem si incurras
 ejus offensam & indignationem, sine cuius
 beneficio boni nihil consequeris, negotium
 tractare ex sententia nullum potes. Non deus
 Deo, qui zelator est honoris sui, modus certo
 impediendi, ne contemptores sui de contem-
 ptu suo possint gloriari, *Septet viam eorum
 spinis, Ose 2. ut ipse minatur per Prophetam,*
 &

& deducet eos per inuia & aspera, qui sibi spondebant semitas rosis & libijs stratas, & qui ad culmen gloriæ se peruenturos sperabant, præcipites ruent in profundum confusionis & ignominie. Idcirco Prophetæ toties Dei nomine nos exhortantur, ne cuiuscunque illecebra boni peccato consentiamus; illud enim sicut malum est maximum, ita nihil nisi malum producit. *Nolite sperare*, monet Pfaltes, *in iniquitate*, psal. 71. Omnia bona temporalia & æterna à Dei solius dispositione pendent, ille omnium autor & largitor est ab illo oportet ea petere, ab ejus munificentiâ manu sperare. *Aperis tu manum tuam*, canit Vates regius, *& implet omne animal benedictione*. hoc est liberaliter tribuis cibum omni animanti: & verò facillime atque citissime, manum duntaxat aperiendo, ut notat Theodoretus.

§. II.

Motiva ad ponendam in Deo fiduciam pro rebus temporalibus.

Sic ergò verum est, ut est verissimum, quod Deus est Pater atque Creator noster, quod tam bona temporalia quam spiritualia in ejus sunt sita potestate, quod munificentissime providet animantibus, plantis, & floribus

quã tandem fieri potest, ut nos egere pariat
 necessarijs vitæ subsidijs? Nos qui inter has
 omnes creaturas nobilitate naturæ prin-
 cipem locum tenemus; præsertim si filiali &
 certâ cum fiduciâ paternæ ejus providentiæ
 nos totos committamus. *Scit enim Pater cae-
 lestis*, inquit Christus, *quod hi omnibus indi-
 getis* nimirum cibo, potu, vestimentis, cete-
 risque rebus, quas tam providus Pater, tam
 amans vestri, quantum amorem curamque
 nullus Pater, nec ulla mater gerit suorum fi-
 liorum, supeditabit vobis opportuno tem-
 pore Amicitia Cæsaris, dicebat quidam Phi-
 losophus, aut alterius cujusdam potentis Ro-
 mani sufficit, ut quis Romæ possit vivere si-
 ne ullius timore inopiæ. Et Deum ipsum ha-
 bere patrem ac tutorem non sufficit, ut de-
 ponamus omnem metum incidendi aliquan-
 do in rerum necessariarum indigentiam? His
 omnibus fiduciæ incitamentis adjungam a-
 liud efficacissimum quo ipse servator noster
 Christus utitur sub finem suæ ad fiduciam
 exhortationis. sumiturque ex differentia que
 esse debet fideles inter & infideles ac diffide-
 tes filios summi illius patrisfamilias. *Nolite
 ergo solliciti esse*, inquit, *dicentes: Quid manda-
 cabimus, aut quid bibemus, aut quo operemur*
nam hæc enim omnia gentes inquirunt. Matth.

6. v. 31. perinde ac si dicat: mirum non est gentes atque idolorum cultores magnâ sollicitudine quærere huius mundi bona, honores, divitias, non nimis existimationem, voluptates & carnales delectationes; non enim cognoscunt alia. Non est mirum si diu noctuque solliciti sunt, usque adeo ut alia omnia intermittant, ut necessaria duntaxat conquirant ad victum & vestitum, à quo enim ista sperent? cui confidant, non habent; Deum Opt. Maximum nō cognoscunt; dii verò eorum quos colunt, impotentes sunt, sine mente, sine iudicio, sine sensu, sine vita, denique nihil sunt. At vos qui adoratis Deum vivum & verum, vestrique non minus amantem quàm potentem ad faciendum quidquid libuerit, quid tantopere solliciti estis de rebus terrenis, quas, vilissimis etiam brutis animantibus tribuit abundanter? quid stulte vos excruciat? *Ecce non dormitabit neque dormiet qui custodit Israël. Psal. 120.* Non potest oblivisci suorum filiorum tam beneficus Pater, nec non recordari suarum creaturarum tam vigilans Dominus. Aliunde verò an ignoratis ad majora vos natos quàm ad bona huius vitæ? Ethnici terrenis commodatibus tantopere inhiant, quia nihil de celestibus divitiis audierunt; vobis verò hæc cognitæ sunt easque spectare debetis

K 7

at-

atque intendere tamquam summam & complementum felicitatis vestrae. Cui tandem hærescitis? Relinquitte terram terræ, & relinquitte cœlum, ad hoc enim conditi estis, ut percipiatis aliquando & possideatis regnum eternum quod præparatum est vobis a constitutione mundi.

§. III.

Fraclara S. Chryostomi verba in hanc rem.

Concludam hoc argumentum verbis notatu dignissimis S. Chryostomi in illius Apostoli ad Hebræos c. 13. admonitionem *sint mores sine avaritiâ*. Sic igitur loquitur aureum eloquentiæ os, scitè in hanc rem scribi non potest ut qui quærit, quæ Deo congruunt, hæc quoque non assequatur; at omne studium circa terrena evacuatur: de spiritualibus autem nulla est ratio, propterea terrena nobis pro voto non proveniunt; Christus enim dixit: *Quarite primum regnum Dei & iustitiam eius*. & hæc omnia adjucent vobis. Hæc in adjectionis parte tamquam adjectionis dicit dari: nos autem ordinem pervertimus. & perimus terram, & bona in terra quasi cælestia additionis loco nobis desideramus. Idcirco neque ista neque illa habemus. Ergo desideratores.

CAPIT